

παιδιόφρ. στ. 469 (ἐκδ. Wagner σ. 157) «ἀπλῶς νὰ στέ-
κης ὡς λωλή καὶ νὰ ἀναχαράσσης | καὶ νὰ κουνῆς τὸ
γένειν σου ἀπάνω τε καὶ κάτω». Συνών. ἀναγουλίζω 1,
ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1,
ξαναμασῶ, χαράζω. 4) Μεταφ. ἡσυχάζω, ἀνα-
παύομαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,185: Δεξὰ ὁ κάμπος, μοιρα-
σμένος ἀπὸ τοὺς ζευγολάτες ἀδερφικὰ 'ς ἴση καὶ κανονικὰ
τετραγῶνα κομμάτια, ἀναχαράζει καὶ ἀκαρτερεῖ ὦρα 'ς ὦρα
τ' ἀλέτρια καὶ τὰ καματερά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
χαίνω 5.

ἀναχάρασμα τό, ἀναχάραγμα Λεξ. Αἰν. Πρω. Δη-
μητρ. ἀναχάραμα Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Μεσσ. Φεν.)
ἀναχάρασμα κοιν. ἀνεχάρασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεχά-
ραμα Α.Κρήτ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαράζω.

1) Ἀναμάσησις τῆς τροφῆς, μηρυκασμός κοιν.: Τὸ
ἀναχάρασμα τῆς προβατίνης - τοῦ γιδιῶν κοιν. Τόσ' ἀνεχά-
ραμα θωρῶ καὶ κάνουν δὲ βούγια Α.Κρήτ. Στοιχηματίζω
πῶς ἀκούει γιὰ ὄνειρά του τὸ ἀναχάρασμα τῶν γιδιῶν ποῦ
βρίσκονται πλαγισμένα τριγύρω του ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδιν.
ἀκρογιάλ. 61. Συνών. ἀναμάσημα 1. 2) Κατὰ πληθ.
ἀνεχαράματα, χαραυγή Θήρ. Συνών. ἀνατολή 1 β, αὐγή,
χάραμα, χαραυγή.

ἀναχασκαρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχασκαρίδα Ἀμοργ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χασκαρίδα.

Σύκον ἐσχασμένον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ δένδρου.
Συνών. χασκαρίδα.

ἀναχάσκισι ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχάσκισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀνοιγμα τοῦ στόματος: Αὐτὸς μὲ τὴν ἀνεχάσκισι κατα-
λαβαίνει. Συνών. ἀναχάσκισμα, ἀναχασκισμός.

ἀναχάσκισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεχάσκισμα Α.Κρήτ.
(Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνεχάσκισμα
κατάλαβα ὡς εἰδὰ 'θελε νὰ πῇ Ἀπύρανθ. Ἀπὸ τ' ἀνεχά-
σκισμα ἤνοιωσα εἰδὰ 'χες 'ς τὸ νοῦ σου Σητ.

ἀναχασκισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεχασκισμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ.: Μὲ τὸν ἀνεχασκισμό πόνεχάσκι-
σεν ἐκατάλαβα τὴν ἰδέα του.

ἀναχάσκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεχάσκιστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχασκιστός < ἀναχασκίζω,
δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω. Περί τοῦ ἀρκτ. α προσλαβόντος σημ.
στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔχει ἀνοίξει τις τὸ στόμα του
διὰ νὰ εἴπῃ, ἄρρητος, ἄλεκτος: Ἀνεχασκισμένο καὶ ἀνεχά-
σκιστο τό 'χα κ' ἤρθε μῶνας δάττος καὶ δὲν τ' ἀποτελείωσα
(μῶνας = μου ἕνας).

ἀναχάσκω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ.
Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναχασκίζω
Θήρ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασα-
γιάνν. Μοσκ. 28 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχασκίζω Θήρ.
Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ. 'ναχάσκω Σύμ.
'νεχασκίζω Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μέσ. ἀναχασκίζομαι
Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχάσκω = ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα. Τὸ
ἀναχασκίζω, ὅπερ καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 919 (ἐκδ. ΣΞαν.

θουδ.) «ὡς ἐνεχάσκισε νὰ πῇ τὴν προξενεῖα τοῦ γάμου»,
κατὰ τὸ ἀπλοῦν χασκίζω παρὰ τὸ χάσκω. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,298.

1) Ἀνοίγω ὀλίγον, ὑπανοίγω τι Πελοπν. (Λακων. Μάν.):
'Αναχάσκισε τὴν πόρτα - τὸ πανεθύρι νὰ μῇ ἀέρας. Συνών.
ἀναχαράζω Α 1. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνοίγω τὸ
στόμα, χάσκω ἐνθ' ἀν.: 'Ανεχάσκισε νὰ σοῦ δώσ' ὁ παπ-
πᾶς τὸ κονταλάκι Κρήτ. 'Ανεχάσκισε νὰ τοῦ βάλ' ὁ παππᾶς
τὸ μεταλαβάνει (τὴν λαβίδα τῆς μεταλήψεως) αὐτόθ. 'Ανα-
χάσκισα νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κινίνο Λακων. 'Αμ' ἀναχασκίσης,
ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς αὐτόθ. 'Αναχασκίζει νὰ τὸ πῇ Κύθηρ.
Μὴ λάχῃ καὶ ἀνεχασκίσης καὶ πῆς κακὸ; Θήρ. 'Ενεχάσκισε
δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ ἀπὸ ἐπαράδωκε (ἔπειτα ἀπέθανε) Κρήτ.
Τὸ βόιδι ψυχορραγῶντας ἀναχάσκιζε ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.
'Αναχασκίστηκε δυὸ τρεῖς φορὲς κ' ἐξεπύχισε Ὀλυμπ. || Αἰνιγμ.
'Αναχασκίζ' ὁ μαλλιαρὸς καὶ δαίν' ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς
πληροῦμενος οἴνου) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Α'νεχασκίσης καὶ μοῦ πῆς πῶς θέλεις καππελλῖνο,
βίω σου μὲ κατὰσταυρα καὶ ὁλόδρετῃ σ' ἀφίνω
(βίω = δίδω, κατὰσταυρα = εἰς τὸ μέτωπον, ὁλόδρετῃ = ὁλόι-
ση) Κάσ. Συνών. ἀναχαίνω 1, χάσκω. 3) Χασμῶμαι
Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

4) Ἀναφέρω, μνημονεύω τι Θήρ.: Μὴ δύχῃ καὶ τοῦ
ἀνεχασκίσης τίσις, γιατί ἐσὺ τὸ ξέρεις! Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναφέρω Β 3. 5) Ἀρχίζω νὰ λέγω τι Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἀπάνω ποῦ τὸ 'νεχάσκισα, τὸ μετάνιωσα πάλι καὶ
δὲ δό'πα. Ἀνεχασκισμένο μοῦ 'χε τὴν ἄλλη βολὰ ἕνα λόο, μὰ
δὲ δόνε ξετέλειωσε. Δὲ δό'χ' ἀνεχασκισμένο ἀκόμα καὶ ἐπό-
πηρε με καὶ δὲ μ' ἔφηκε νὰ τὸ τελειώσω.

ἀναχασμειέμαι, ἀναχασμοῦμαι Ἡπ. Πόντ. (Ἀμισ.)
— Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. ἀναχασμειέμαι ΧΧρηστοβασ. Δηγ.
στάν. 87 — Λεξ. Πρω. ἀναχασμειοῦμαι Ἡπ. — Λεξ. Κομ.
Πρω. ἀναχασμειοῦμι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χασμειέμαι.

1) Χασμῶμαι Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) — ΧΧρηστοβασ.
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Κομ. Δεξ. Μπριγκ. Πρω.: 'Ὁ πιστικὸς ἀν
δὲν ἔχῃ τὴ φλογέρα του, ἀναχασμειέται, νυστάζει ΧΧρη-
στοβασ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. 'Αναχασμειέτ' ἡ νύφ' μας
καὶ ἄλλουν ἄντρα γυρεύ' Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

2) Νυστάζω Ἡπ. 3) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν
πνευμόνων ἀέρα, ἀναπνέω Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναχαίνω 2.

ἀναχαχαλώνω Δ.Κρήτ. (Μύρθ.) ἀνεχαχαλώνω
Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χαχαλώνω.

1) Ἀνοίγω καὶ ἐκτείνω τὴν χαχάλαν, ἤτοι τὴν παλά-
μην τῆς χειρὸς διὰ νὰ δεχθῶ τι Α.Κρήτ. 2) Ἀνοίγω
ὅσον εἶναι δυνατόν τὰ σκέλη μου Δ.Κρήτ. (Μύρθ.)
Συνών. χαχαλώνω. 3) Προχωρῶ μὲ μεγάλα βήματα
κατὰ τινος, ἐτοιμάζομαι διὰ νὰ ὁρμήσω καὶ κτυπήσω τινὰ
Κρήτ. (Μύρθ.) Πβ. ἀναματσώνω Α 1 καὶ Β 1, ἀνα-
τσοῦλῶνω 2, ἀναχαιτώνω 3.

ἀναχειρίζω Κέως ἀνεχειρίζω Κάρπ. ἀναχειλοῦ
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χειρίζω ἡ κατ'
εὐθεῖαν ἐκ τοῦ οὐσ. χειρίλος.

1) Ἐκστομίζω, λέγω Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών.
ξεστομίζω. 2) Ἐκστρέφω τὰ χεῖλη τοῦ σάκκου Κάρπ.

ἀναχερίζω Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χερίζω.

1) Ἀναμειγνύω τὸ ἄλευρον, ζυμώνω Ζάκ. 2) Πιάνω τι

